

Вести из Епархије будимљанско-никшићке

Његово Преосвештенство Епископ будимљанско-никшићки г. Јоаникије посетио је 22. јула 2019. године породицу Фемић из села Брзава код Бијелог Поља, који су пре неколико дана остали без крова над главом услед пожара у којем је изгорела њихова кућа.

Владика је, приликом посете, уручио помоћ и благословио да Фемићи уз помоћ људи добре воље ускоро добију нови дом. У тренутку несреће нико из многочлане породице није се затекао у кући, јер су били на пољским радовима. У приземљу куће живеле су породице браће Радована, Милорада и Донка са мајком. Породица Фемић је без икаквих примања, а у пожару им је све уништено.

Врло брзо у помоћ су им притекли рођаци који су почели са скупљањем новчаних средстава. Чланови породице Фемић смештени су у околним кућама и поред хране потребна им је и гардероба. Сви који желе да помогну ове невољнике то могу да учине уплатом на број жиро рачуна код Прве банке: 535-0700200153199-59, на име Милорад Фемић.

Истог дана, владика Јоаникије је посетио храм Светих цара Константина и царице Јелене који се гради у бјелопољском намесништву и благословио наставак радова.

Прослављање Светог великомученика Прокопија у Мојковцу настављено је у послеподневним часовима свечаном празничном литијом улицама града. Сабранима се словом архипастирске поуке обратио епископ Јоаникије:

-Хришћани у овом вијеку не треба да очекују награде и лагодан живот. Господ нас својим Крстом призива да слиједимо Њега, Свете мученике, Свете апостоле и наше претке, који су остали Крсту вјерни, са Крстом се рађали, са Крстом живјели и са Крстом прелазили у нови живот. За наше претке, током вјекова турског ропства, најважније је било сачувати вјеру, име хришћанско и

српско. Онога ко је превјерио народ је осуђивао као издајника. Тако је било зато што је сурова била наша историја, није било лако издржати османски јарам и сачувати вјеру.

Многи не разумију и мисле да је за нас вјера формалност, као што је за многе народе Европе и Америке. Али она то никад није била, па ни данас. Једино што трпимо последице богоодступништва, које је трајало 50 и више година. Последице су остале и, ово што нам се данас догађа, заправо, се испуњава ријеч Божја, ријеч пророчка: Дједови једоше кисело грожђе, а унуцима трну зуби. Зато смо ми, ово наше покољење, на распућу. Ако мислимо да окајемо своје гријехе и гријехе оних који су били одступили, морамо све да претрпимо са смирењем, али да останемо вјерни Крсту Часном и имену Божјем. Једино тако нам се отвара перспектива за нашу будућност, да сачувамо своју прошлост и своје корјене, а на такав начин ћемо сачувати и своју будућност.

Само онај народ који поштује гробове својих предака и завештања најбољих и највећих из свог рода, који су засијали и Богу угодили, заслужује бољу будућност. Лажу и обмањују сви који нам говоре да се манемо прошлости, да

је оставимо и да се окренемо будућности. Они који нам то говоре, који долазе из западних престоница, добро чувају историју својих земаља и својих народа. Можемо им рећи нека они забораве своје људе и своје светиње, а ми нећемо. То ћемо им рећи зато што нас врло често недобронамјерно поучавају да бисмо били као народ, који је остао без својих корјена, којим је лако управљати, који ће бити послушан својим господарима, а они ће их онда лакше искоришћавати. Уче нас томе да останемо без свог достојанства, без свог имена. То не би било тако страшно, јер знамо какви су нам пријатељи. Страшно је што се у тај пројекат упрегла наша власт, појединци, који су у својим рукама сабрали велику моћ и велики утицај. Међутим, свака сила за времена, а Божја свевремена. Пред Богом сва та њихова моћ је прах и пепео, дим и пара и то не значи ништа за правог хришћанина, као што је био Свети Прокопије и Свети апостол Павле. Најважније је да душу сачувамо, ту је главно богатство. Да се не везујемо преко мјере за земаљско. Даће нам Бог све што је потребно за привремени, земаљски живот, ако се потрудимо да сачувамо оно што је главно, вјеру, част и образ. Таквим људима и народима Бог даје изобилно сваког добра.

Колико је из нашег малог народа засијало великих личности, великих људи од Светог краља Јована Владимира мученика, преко Светог Саве, Светог Симеона Мироточивог, Светих Немањића и Петровића, Светог Василија Острошког до новојављеног васељенског Светитеља владике Николаја и многих других. Наша вјера је апостолска, вјера Светог великомученика Прокопија и наших Отаца, великана, који су предводили свој народ и оставили свијетли спомен, свјетлу успомену на млађа покољења. Ево, лијепог празника и лијепог дана у граду Мојковцу. Прославу овог светог празника започели смо у новоподигнутој цркви у Лепенцу, а нашу свечаност завршавамо свештеном литијом кроз град Мојковац. Славимо име Божје и сјећамо се мојковачких јунака, који су, овдје, на Божић, својом крвљу запечатали своју вјеру и оставили нам завјештање да љубимо браћу, да

љубимо своју отаџбину, да љубимо једни друге, да се не дијелимо. Из те њихове крви, силом Крста Христовог, подигнута је ова светиња, храм Рођења Христовог у Мојковцу. Зато овдје завршавамо данашње славље и нека свима буде на здравље и на спасење. Нека молитве Светог Прокопија буду са свима вама, вашим породицама, вашим домовима, потомством, сада и увијек и у будуће вјекове.

Традиционална свечана свенародна литија у славу Божју, а у част Светог великомученика Прокопија, небеског заштитника Мојковца и његових житеља, одржана у недељу, 21. јула 2019. године, у послеподневним часовима. Литију, у којој је учествовао велики број верних из Мојковца и околних места, свештенства и монаштва Епархије будимљанско-никшићке, предводио је Његово Преосвештенство владика Јоаникије. Празнична литија, установљена са подизањем храма Светог великомученика Прокопија у Лепенцу, пролази традиционално улицама од мојковачког Саборног храма Христовог Рођења до центра града, заустављајући се на неколико места како би се читало свето Јеванђеље и узносиле молитве Господу, Пресветој Богородици и Светом Прокопију за здравље, мир и благостање житеља Мојковца и васколике православне васељене.

Сабраном верном народу, по повратку у Саборни храм, архипастирском беседом празник је честитао Преосвећени Епископ г. Јоаникије који је захвалио Црквеном одбору, свештеницима и свима који су се потрудили у организацији храмовне славе у Лепенцу и што се славље код новог храма, диван сабор Светог Прокопија, продужио у Мојковцу, а завршио свечаном свенародном литијом.

-Свети Прокопије је био незнабожац у вријеме старе Римске империје, васпитан од мајке да поштује идоле и паганска божанства. Напредовао је у војној служби, достигао високе положаје и чин војводе у војсци Римске империје, али се обратио, на исти начин, као Свети апостол Павле. Добио је био задатак да гони хришћане, али га је пресрео Господ својим човјекољубљем, својом свјетлошћу и истином и обратио га силом Часног и животворног Крста. Он, који је био кренуо да изврши задатак дат му од стране незнабожачког цара, одједном је постао заштитник хришћана, јер се Господ Исус Христос настанио у његовом срцу, пошто се његова душа и његово срце обратило ка Господу. Толика је била благодат Божја на њему да је, као и апостол Павле, презрео све од овог свијета, војводски чин и униформу бацио пред ноге својих војних заповједника и, умјесто да војује за цара земаљског, он је почео неустрашиво да војује за Цара небеског. Вјера у срцу Светог Прокопија толико је била узнатрковала и ојачала да је смрт за Христа њему био нови живот. Њему је смрт за Христа била награда и сладост, чаша коју је с радошћу испио. Прије страдања помолио се, а Бог му примио ту молитву, за све хришћане, нарочито, оне који трпе неправде и прогоне, за Цркву Божју, домове и породице хришћанске. Бог му је, после његове славне кончине, дао такву слободу пред Престолом Божјим да је постао брзи помоћник свима који му се обраћају. Његов спомен свијетли, ево, кроз сва времена, у временима гоњења и у мирним временима живота Цркве Божје, поручио је Епископ будимљанско-никшићки г. Јоаникије.

После свечане литије Владика је обишао радове на цркви Светог Томе у Подбишћу.

Његово Преосвештенство Епископ будимљанско-никшићки г. Јоаникије служио је 21. јула 2019. године, на празник Светог великомученика Прокопија, свету архијерејску Литургију у храму посвећеном том светитељу у Лепенцу код Мојковца. Саслуживало је свештенство и монаштво Епархије са којима и гостујући свештеник, протојереј Јован Вуковић из Епархије крушевачке.

Сабраном вераном народу архипастирском беседом обратио се владика Јоаникије, честитајући велики празник и храмовну славу новоподигнуте цркве у Лепенцу:

-Прогон Цркве је настао од првих хришћанских времена, последије апостолске проповједи, и трајао је преко три вијека. Прво су, за име Божје, пострадали Свети апостоли, који су своју проповијед, ријеч Божје истине, запечатали

крвљу мученичком, а после њих безброј светих мученика, током три вијека, гоњења Цркве, од Христа до Светог цара Константина. Нешто прије владавине Светог цара Константина пострадао је Свети великомученик Прокопије, у иста она зла времена, када је било страшно гоњење на Цркву Божју, али и када су се појавили хероји вјере православне, витезови као што су Свети Георгије Побједоносац, Свети Димитрије Мироточиви, Свети Прокопије.

Наш народ Светог Прокопија слави и поштује, иако његов празник није уписан црвеним словима у календару, али због славе овог Светог великомученика, наш народ, најчешће, не ради, него овај дан празнује и Богу посвећује, а остало је и код муслимана то памћење од њихових предака да се Свети Прокопије и Свети Илија поштују. Свети Божји угодници се поштују, а њихов спомен слави, зато што су они заблистали својом вјером, име Божје посвједочили и за име Христово пострадали. Да кажемо о Светом Прокопију,

из његовог опширног житија, да је био угледни војвода у римској војсци, а то је тада значило много. Велика је била Римска империја, која се простирала од истока до запада, а бити војвода у тој славној војсци, непобједивој значило је све у овом животу. Али, све што је задобио Свети Прокопије, раније, док је још био незнабожац, када му се јавио Господ, када га је обасјала слава Часног и животворног Крста Господњег са неба и кад је чуо глас Божји, који га поучава и опомиње, он је оставио све и, умјесто да војује за земаљског цара, кренуо је да војује за Цара небеског.

Јавно исповједити вјеру тада је значило бити спреман на смрт и да своју главу положиш за своју вјеру, јер је вјера хришћанска била гоњена и забрањена. Захваљујући великим свједоцима Божјим, препороди се незнабожачка, паганска Римска империја, очисти се од идолопоклонства, па и мајка Светог Прокопија, која је била ватрена незнабошкиња, када је видјела како страда њен син, а за њим и многи хришћани, обратила се и пострадала као мученица Христова. Кроз сва времена блиста слава Светог Прокопија и није га прекрила тама заборава, него је његов спомен, како вријеме одмиче, све свјетлији, све нас више окупља и храбри. Прије него што је пострадао, Свети Прокопије се помолио за цијелу Цркву Божју, за сву васељену, за оне који трпе неправде, прогоне, који су повјеровали у име Христово, да Господ улије силу истине у срца њихова, да имају храбрости да исповједају име Божје свуда и на сваком мјесту. Мјесто, на којем је подигнут храм Светог Прокопија, од давнина се поштовало као свето и било назначено за цркву. Ту су, раније, долазили свештеници, сабирали народ, причешћивали, читали молитве. Све то показује колико је свето мјесто јако, призива себи и не да се заборавити. Зато овдје заблиста овај свети храм трудом, прије свега, вас из Лепенца, који сте овај храм подигли, молитвама и трудом монаха Милутина Хиландарца, родом из овог мјеста, трудом, љубављу и великим прилозима многих приложника, те се овај храм подиже, живописа, украси и храм и порта, све се лијепо уради. Што је важно имамо дивни сабор за Светог Прокопија, овдје у Лепенцу. Ово је велика драгоценост и људи су препознали значај овог храма, овог сабора и долазе нам драги гости.

Владика је том приликом архипастирском граматом одликовао приложника Александра Вранића из Нове Вароши за показану љубав и добротинство према својој светој Цркви, нарочито, приликом украшавања цркве Светог великомученика Прокопија у Лепенцу. Нови живопис, пре Литургије, освештао је владика Јоаникије.

Домаћин славља поводом храмовне славе био је свештеник Јован Вуковић са породицом. Део славског колача предао је свештенику Слободану Радојевићу који је преузео обавезу да буде домаћин идуће године.

После Литургије, Епископ је обишао радове на подизању цркве у селу Главаца.

spc.rs